

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Quid statuunt Antelapsarii de praedestinatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

INDEX CAPITUM

LIBRI NONI.

CAP. I. De Duplici sententia Calvinistarum circa prædestinationem & primo quidem eorum, qui Antelapsarij dicti sunt, quod ante lapsum Adæ prævisum, Prædestinationem à Deo factam assererent.

I. Quid statuatur Antelapsarij de prædestinatione.
II. Citantur Antelapsarij Authores & eorum verba, ut de eorum sensu non dubitetur.

CAP. II. Proponitur sententia eorum Calvinistarum, qui Sublapsarij dicti sunt, quod Dei prædestinationem absolutam post lapsum Adæ prævisum assererent.

I. Quid Sublapsarij statuatur de æterna Dei prædestinatione.
II. Quomodo quidam Calvinista sese implicant, dum volunt mediâ scilicet constituere, irritum tamē conatu.

CAP. III. Instructiones ipsorummet Calvinianorum pro antedictis duabus sententijs intelligendis & refutandis.

I. Quomodo vocem Efficaciter usurpent.
II. Quomodo permissionem definiant Calviniani.
III. Frivola eorum distinctio inter Necessitatem Infallibilitatis & Coactionis.

IV. Quomodo intelligant hominē mutabilem conditū esse.

V. Ineptas alias eorundem distinctiones esse, inter Electionem & Salvationem, & inter Reprobationem & Damnationem.

VI. Quod sub Reprobatorum nomine etiam Fidei filios comprehendant Calviniani Contra Remonstrantes, seu Gomarista.

VII. Syllabus Authorū qui de Calvinianis damnatam à Remonstrantibus tenent sententiā, & cur eam Syllabum ediderint.

CAP. IV. De Calvinianis alijs contra prædictas sententias pugnantibus, siue de Remonstrantibus aut Arminianis.

I. Sententia Remonstrantium decem Thesis exposita.
II. Declaratio harum Thesis facta per ipsos Remonstrantes A. 1619. 14. Ian.

III. Quomodo conveniant Calvinista in voce Electionis intelligenda.

IV. Quomodo iidem discrepent inter se.

V. Explicatur finaliter sententia Remonstrantium quoad prædestinationē in quatuor punctis consistēs, nempe causis, obiecto, conditionibus, discrimine electionis ad gratiam & gloriam.

VI. Remonstrantes occurrunt quibusdam dubijs, vel obiectioibus, de Fide, de Christo.

VII. Ordinem decretorum divinorum in Electione secundum suam sententiam proponunt.

VIII. Alia eorundem Controuersia.

CAP. V. Quædam Catholici omnes in his Calvinianorum sententijs desiderant.

I. In sententia contra Remonstrantium.

II. In sententia Remonstrantium, seu Armenianorum.

CAP. VI. De Confessione Belgica, & qua circa eam conveniunt.

I. Origo eius & robur.

II. Summarie proponuntur eius dogmata.

III. Errores multiplices in ea admitti.

IV. Quod hos errores ipsi Calviniani agnouerint & oppugnaverint.

V. Dei cura & providentia circa Ecclesiam Catholicam quo ad hanc litteram.

CAP. VII. De Catechismo Reformatarum Ecclesiarum seu Heidelbergensi, & quæ circa eum acciderunt.

I. Author Catechismi Palatini seu Heidelbergensis.

II. Eiusdem Synopsis.

III. Eiusdem absurda quinquaginta. quæst. & Responsione deprehensa.

IV. Similia plura ex alijs quæst. & Responsionibus excerpta.

V. Idem à Catholico festiud explosus.

CAP. VIII. Schismatis inter Calvinianos Remonstrantes & contra Remonstrantes orti, initium & decursus, A. 1567. ad A. 1610.

I. Initia Schismatis Calviniani inter Remonstrantes & contra Remonstrantes.

II. Progressus eiusdem ab A. 1605. ad 1609.

III. Acta ab A. 1609. ad Annū 1618. quo indictum est Consilium Calvinianū vel Synodus Doradrechtana pro sopiendo schismate.

IV. Doradrechtana synodi Acta.

V. Secuta post synodum Doradrechtanam.

LIBER IX.

De duplici sententia Calvinianorum seu Reformatarum circa prædestinationem, & primo quidem eorum, qui Antelapsarij dicti sunt, quod ante lapsum Adami prævisum, prædestinationem à Deo factam assererent.

CAP. I.

I. Quid statuatur Antelapsarij Calviniani de Prædestinatione Dei circa Homines.

II. Citantur Authores Antelapsarij, & eorum verba, ut de eorum sensu non possit dubitari.

I. Una est sententia Calvinianorum quæ statuit Deum Opt. Max. ab æterno antequam homines villos creare constituisset, aut eos ut creatos velin pec-

peccatū lapsos considerasset, voluisse cetros quosdam nominatim eligere, & vitā æternæ destinare, vt ostenderet se liberrimè gratiosum esse: Multo vero maximam hominum partem, nullo merito aut culpa eorum, æterno exitio & eluctabili miserie addicere, vt ostenderet se iratum, potentem justam, id est liberrime seuerum esse. Hæc prima sententia est, quam vt clarius explicemus, diligenter attendendum venit, ecquis iuxta hanc sententiam tum in Electionis, tum in reprobationis Decreto ordo & concatenatio inter actus diuinos sibi inuicem succenturiatos ab ijs statuatur.

Ac initio quidem duo principalia Decreta ante omnia consideranda veniunt, quæ sententiarum harum fundamenta sunt, decretum scilicet Electionis ad vitam & reprobationis ad exitium faciendæ, quod appellant Decretum de fine, quod scilicet Deus constituit paucos quosdam absoluta voluntate vitæ æternæ, contra vero plurimos æterno exitio destinare atque addicere, idque ad laudem & gloriam tum misericordiæ suæ, tum seueritatis liberrimæ. Deinde Decretum Electionis & Reprobationis, quæ iam facta est, exequendæ, id est, procurandi vt electi per certam quædam media ad finem illum suum, id est, vitam æternam: Reprobi id est, multo maxima humani generis pars ad æternum exitium & ineluctabilem atque ineffabilem miseriam, vt potest ad finem ipsis destinatum, perducantur, quod appellant Decretum de medijs.

II. Non diffitemur quidem esse, qui vtrumque hoc decretum confundere & in vnum compingere studeant, sed quia nullo iudicio aut ratione adducti id faciunt, magno opere curandi non sunt. Latibulum enim, & effugium potius quærunt eiusmodi Doctores, quam veritatis vnam atque æquā declarationem.

Hoc itaque fundamento strato in hunc modum decreta diuina ordinant.

Primo statuunt, Deum Opt. Max. quod sapientissimum artificem decet, de fine vltimo & architectonico, in quem omnia dirigerentur & desinerent apud se cogitasse.

Finem autem hunc statuunt fuisse gloriam Dei, siue potius gloriæ diuinæ declarationem.

Quia verò hæc in declaratione proprietatum Dei excellentissimarum sita est, proprietates autem gloriosæ non nisi operibus & actibus gloriosis elucescere & exeri queant, necessarium fuisse dicunt, vt Deus opera illa faceret, in quibus veluti in speculo proprietatum illarum excellentia representaretur & patfieret.

Inter proprietates autem diuinas quia excellentissimæ, & tantum non extremæ atque vltimæ sunt duæ, Misericordia & Iustitia (quæ alij libertatis voce simpliciter, alij dominij & iuris absoluti terminis enunciare solent) necessum fuisse statuunt, vt duo illis proprietatibus consentanea opera fierent: Saluatio scilicet & perditio, siue Relectio; idque eo etiam siue, vt ne vniuersum alioquin imperfectum foret. i. vt ne decissent in vniuerso ad perfectionem & ornatum eius miseri simul ac felices, id est, alij, qui æternis cruciatibus infernalibus plecterentur, alij qui beati essent.

II. Hinc sunt illa Theologorū taliū pronunciata,

Prædestinationem vocamus æternum Dei decretum, quo apud se constitutum habuit, quid de vnoquoque homine fieri vellet. Non enim pari conditione creantur omnes: sed alij vitam æternam, alij damnatio æterna præordinatur. Itaque prout in alterutrum finem quisque conditus est, ita vel ad vitam vel ad mortem prædestinatum dicimus. Calu. lib. 3. Inst. cap. 21. n. 5.

Ecce cum rerum omnium dispositio in manu Dei sit, cum penes ipsum resideat salutis ac mortis arbitrium, consilio nutuque suo ita ordinat, vt inter homines ita nascantur ab vtero certa morti deuoti, qui suo exitio ipsius nomen glorificent. Cal. lib. 3. Inst. c. 23. n. 6.

Deus fecit æternum & immutabile Decretum, quo certos aliquos homines mera gratia ad vitam æternam quosdam vero iusto iudicio ad æternam damnationem destinaret, vt in illis misericordia, in his vero iustitiā suam declararet. Hunc finem cum Deus in Creatione hominis propositum sibi habuisset, necesse fuit eum etiam cogitare de via & ratione, quam ad illum finem peruenire potuerit, vt eius misericordia pariter & iustitia manifestaretur. Beza in Colloq. Mompel. pag. 523.

Si non possumus rationem assignare cur suos misericordia dignetur, nisi quia ipsi ita placet, neque etiā in alijs reprobandis aliud habebimus, quam eius voluntatem. Calu. lib. 3. Inst. ca. 22. n. 3.

Quem ipsi libuit, ex mera sua voluntate ab æterno nulla vllius ipsorū indignitatis habita ratione odio & exitio destinauit. Beza de Præd. doctrina & vsu p. 147. 71.

Necessario quoque statuendū est. Ab ipso destinari odio & exitio quoscumque ipsi libuit, nullo ipsorum improbitatis, quod ad aliud decernendum attinet, habito respectu. Beza de Præd. doctrina & c. pag. 71.

Quod si nos homines in quotidiana bestiarū maculatione utimur nostro arbitrio, neque iniusti aut dicimus aut vera sumus. si hodie huc bouē maclemus, alterū nō maclemus, quanto magis his Deo suū relinquendū arbitrium & ab-